

Comissió d'Igualtat

Amb motiu de la commemoració del 25 de novembre, dia internacional de l'eliminació de la violència contra la dona

En ple segle XXI, persisteix la xacra de la violència masclista que repunta amb ferocitat en situacions en què el violent es creu tocat per la impunitat. Ha estat el cas del període de confinament a conseqüència del virus SARS-Cov-2, quan moltes dones han patit la violència física o psicològica durant la seva reclusió amb el seu agressor per setmanes. Som capaços d'arribar a aprehendre, en tota la seva magnitud, aquesta situació?

La violència contra les dones és un fracàs social que corca els pilars d'una societat justa. Ens obliga a replantejar què fem, com, des de quina òptica i sobre la base de quins valors i principis. No és només un binomi agressor-víctima, sinó que també afecta greument qui hi té relació, sobre tot els menors. Tothom té part de responsabilitat: no permetem ni col·laborem en l'oblit ni el menysteniment de les víctimes de violència masclista.

La violència de gènere no té fronteres ni té un sol perfil de víctima: l'única constant és que aquesta víctima és una dona (Resolució 54/134/1999 de l'Assemblea General de les Nacions Unides) i aquesta és la raó de la violència exercida a partir d'un pretès dret dels agressors per a arrabassar a les dones els drets fonamentals a la vida, a la dignitat, al respecte, a la seguretat i a la llibertat. Tot i que la protecció legal emparada pel Conveni d'Istanbul de 2011, malauradament, no serveix per dissuadir aquestes conductes.

Les xifres no enganyen. Les estadístiques mostren un elevat índex de violència contra les dones, especialment en l'àmbit familiar o cercle afectiu pròxim. Si som conscients que el 90% d'agressions no arriba a denunciar-se per diferents motius, entendrem que, si coneguéssim la realitat en la seva totalitat, l'horror seria encara més gran. La violència masclista és estructural, tant per la seva persistència com per la combinació de desigualtats, amb molts elements instrumentals interconnectats que ataquen els drets i la llibertat. Per tant, de cap manera no han de tenir cabuda els discursos negacionistes ni manipuladors del masclisme que sent perdre el seu poder sobre vides que no li pertanyen. Molt més des d'una comunitat científica i del coneixement com és una universitat.

La Universitat, com a institució educativa, no és només un espai on aprendre, sinó també on desaprendre actituds, comportaments i creences incorporats de manera conscient o inconscient, per tal de desmuntar discursos i pràctiques tòxiques, quan no de violència manifesta. Com va dir María Zambrano "el ser humano no cambiará nunca íntimamente en virtud de las ideas si no son la cifra de su anhelo; si no corresponden a la situación en que se encuentra, se le tornarán, por el contrario, en obstáculo, en letra muerta". És per això que la Universitat té aquesta ineludible missió de formar per canviar paradigmes.

Per la universitat, l'erradicació de les violències masclistes és un compromís ferm i continu, que parteix de la declaració de tolerància zero. I suposa, doncs, l'inici de les mesures i accions necessàries perquè els espais de la universitat generin esperit crític en una ciutadania que construeixi un món més just i habitable, segons l'assenyalat en els ODS de l'Agenda 2030 en matèria d'igualtat i erradicació de la violència. Tant el Protocol contra l'assetjament i les conductes masclistes com el III Pla d'Igualtat en son exemple. La responsabilitat social transcendeix els espais de la universitat i està cridada a col·laborar amb agents socials de diferent naturalesa per treballar les causes estructurals de violència masclista.

L'erradicació de la violència masclista ha de ser l'imparable gènesi del canvi social cap a una vida sense violència per les dones. Que aquest desideratum sigui realitat depèn de tothom, i la universitat ha de ser el seu motor.